

Д-р Пиер Дюкан - „Мъжете предпочитат закръглените“

През 1850 г. нито един ум на Земята не е подозирал, че човекът и маймуната са братовчеди.

Днес вече не е възможно да се съмняваме в това, но е забавно да установим как тази вълнуваща истина се приема абстрактно, почти все едно че дете учи наизуст формулировка, наложена като истина, понеже е дело на уважаван учител.

В колективното съзнание няма никакви последствия. Само неколцина учени, биолози или етолози, се занимават с животинската природа на човека и откритията им, понамирайки се на дяволщина, винаги трудно намират път към широката публика.

Най-големият скандал засега е избухнал единствено в твърде херметичната среда на хуманитарните науки, но съдържа такава взривна сила, че известни със спокойствието и мъдростта си хора се нахвърлят едни върху други, сякаш става дума за религиозна война.

В какво се състои скандалът?

Просто въпрос за приоритет. Досега само духът се е свързвал с човешкото. Животинската ни природа и инстинктите ни са били смятани за остатъци, стопили се покрай чудото на разума и на езика. Откакто съществуват религии и философски школи, това мнение е било приемано за пълната истина.

Биологическата бомба разкрива, и то с доказателства, че онова, което ни подтиква да решаваме, да се стремим, да изпитваме жажда за живот, а не за смърт, което ни кара да любим, да завидваме, да се сражаваме или да побягваме, страховете ни, вълненията ни, влеченията ни, потребността ни да почитаме идоли или богове – че всичко това се дължи чисто и просто на нашата животинска природа. Духът и разумът, великолепни оръдия за приспособяване, рядко водят към решения или мотивиране. В най-добрия случай ни позволяват да се разбираме и да откриваме начини да осъществяваме тежненятия си. В най-лошия ги прикриват или им се противопоставят.

Това откровение обърква дълбоко спиритуалистите, които безусловно са властвали над хуманитарните науки, и неизбежно води до болезнени заключения.

То намира обаче най-очебийното си потвърждение в сексуалната комуникация. Когато мъжът и жената са се пооткъснали от животинското си естество, не са боравели с език и все пак връзката помежду им трябва да е била ефективна, щом все още сме тук, за да спорим за това. Днес се изразяваме толкова сложно, че би могло да ни се стори абсурдно да вярваме в съхранението на архаичните обмени на информация.

И все пак те са си налице. Когато в наши дни някой мъж усети, че го привлича дадена жена дотам, та да има връзка с нея, той преживява двоен дискурс. Съзнателната подбуда ви е добре известна, както и на мен, тя е повърхностно изброяване на добре опаковани и напудрени с логика и решаващи аргументи основания. Но тъкмо скритият дискурс, несъзнателният, отключва

магнетичните сили на привличането и ориентира решителния избор. А твърде смущаващо е и почти ми е неудобно да го кажа: решенията, водещи нерядко до сериозни последствия, са само отклик на поредица от повече или по-малко явни биологически сигнали, възприети единствено чрез сетивните органи.

Понастоящем не всички такива сигнали са познати, но се работи за окончателното им установяване и изброяване. Те действат главно в четири регистъра:

Зрителния, чрез който се получават сведения за очертания, контрасти, движения и особено изразително поведение.

Обонятелния – тук влиза неопознатият свят на мирисите, оказващи се дори по-индивидуални от пръстовите отпечатьци, и биолозите ни уверяват, че те имат решаваща роля за определяне и обозначаване в развитието на любовното състояние.

Слуховия – тук е многоплановото възприятие спрямо сложно устроеното чудо на човешкия глас с неговия тембър, с топлотата и емоционалната му натовареност, което дава неподлежащо на анализ обяснение за привлекателността или отвращението ни към определени гласове.

И най-сетне осезателния, обясняващ внушителните постижения на комуникацията при сляпородените, който някой ден ще ни помогне да разберем напълно смущаващи изрази от рода на „да ти влезе някой под кожата“.

Този коктейл от миризми, очертания, звучения и досегаемости може да ви се стори изтъркан. И все пак нека да ви уверя, че тъкмо той определя и задейства жизненоважния процес на влюбването, ако – а при подобен случай вероятността за това е твърде висока – има и съответствие при оргазмите.

Всичко останало са празни приказки, лъжливи основания и алибита. Ще се споменават доброто възпитание, дипломите, изящният стил на обличане, интелигентността, културата, религиите, добрите обноски, но всички тия допълнения никога не са окончателно убедителни. И се стига до възшебната думичка „чар“. А тя е най-великото и най-невинното самопризнание. Чарът не означава нищо, той няма рационална основа. Просто изразява факта, че коктейлът е имал ефект, и то при когото трябва. Само дето този чар е дискретен и въздейства напълно несъзнателно, оставяйки срамежливо звездната и водеща роля на разума.

Закръглеността е именно една от съставките на този коктейл. Дори смятам, че е основен елемент. Единствено естествената полова миризма може понякога да е по-важна.

Тогава как да си обясним, че нашата западна цивилизация от двайсет години налага табу върху закръглеността и още по-безпощадно табу върху миризмата? Нима джинсите „унисекс“ и химическите дезодоранти не са най-явни символи на пресичането на заоблеността и на мирисите?

Трудно е да не си направим логичния извод, че в случая е налице истински опит за саботаж. Тъкмо до това заключение ще стигна във втората част на тази книга. Засега е редно да представя данните

и доказателствата, които ще ви убедят в съществуването на прословутия коктейл. На това са посветени следващите страници.

Ако не обичате животните, проявете все пак търпение и прочетете предстоящото внимателно. Не е ненужно увъртане, и ние носим в себе си подобни инстинктивни реакции, безсловесен език, който ни дава ключа към определящи импулси и мотиви.

Безсловесната комуникация в животинския свят

Когато кучето размаха опашка, издава сигнал за приятелство и добро настроение. Възщност не контролира движението, то е съвсем несъзнателно, но има смисъл и ако бъде възприето от друго куче, той веднага ще бъде разбран.

Без съмнение другото куче ще се отзове по същия начин и накрая двете ще се заиграят, без да проявяват агресивност.

Когато котката размърда опашка, издава сигнал за враждебност и ако някое дете упорства да я закача, навярно ще съжалява. Друга котка обаче инстинктивно ще бъде наясно и или ще побегне, или ще нападне.

Тези две реакции доказват, че един и същи сигнал може да добие различни значения в съответствие с характерните възприятия на даден вид. Те обаче действат на един и същи принцип. По цялата стълбица на животинските видове неизменно откриваме излъчващи знаци, наричани от Конрад Лоренц „стимулатори“, които се разшифроват от рецепторите и предизвикват инстинкти, сходни при всички видове. При нас също е така и женската закръгленост е едно от най-изразителните послания, на които мъжете са склонни да откликват.

Обсегът на сетивата е друга универсална връзка между нас и останалия жив свят. С някои редки изключения всички живи организми на планетата излъчват, за да бъдат възприемани чрез петте сетива. Всеки вид има свои предпочитания.

Човекът съвсем откровено е избрал зрението и слуха. Затова сме господари на аудио-визуалното. Ала, както доказват незрящите, ние реагираме също на миризми, докосване и вкус.

Може наистина тези способности да са отчасти атрофирани покрай нашата еволюция, но онова, което е останало от тях, е умишлено потиснато и заглушено. И все пак бъдете сигурни, че те си действат, щем не щем.

В тази глава съм подбрал няколко примера с животни, чиято комуникация се ограничава до едно от сетивата – така позоваването ще е по-прецизно. Основното е да разберете механизма, тъй като, когато в даден момент преминем онзи Рубикон, който разделя човека от останалите животински видове, доста загадки ще се изяснят. Тогава ще можем да погледнем другояче женската закръгленост и да ѝ придадем нейното истинско значение.

Обонятелната комуникация: миризмите като послания

Светът на миризмите несъмнено е твърде специфичен, особено за човека, който го възприема с най-архаичните зони в мозъка си.

Според доста разпространеното мнение трябва да вярваме, че сме оцетени откъм обоняние, понеже то е атрофирано. Отчасти това е вярно и за да се убедим в това, стига само да посочим постиженията на някое полицейско куче, което благодарение на носна кърпичка може да проследи избягал престъпник в продължение на километри.

Ала макар това да е количествено така, в качествено отношение не е. Драматичното е, че обонянието ни въздейства само несъзнателно.

Случва се да получаваме за хора и ситуации впечатления, които определяме като инстинктивни и за които търсим измъчени разумни обяснения. Търсенето е напусто: такива обяснения няма. Симпатията към съседа отсреща, привличането към една жена още преди да я заговорим – всичко това не се разшифрова от нашия мозък компютър. И понеже тук не важи обяснителният подход, превърнал се в наша житейска основа, говорим за симпатия, за чар или за добър контакт. Така всъщност не казваме нищо и би било по-добре да си мълчим и да се постареем да надушим по-ясно онова, което ни влиза през носа. Простичкият и многозначителен израз „този нещо ми намирисва“ дава много по-ясни данни от подобно признато неведение.

Никъде тази мистификация не е по-силно замаскирана, както при сексуалните ни отношения. Тъкмо в тази област обонянието ни действа най-ефективно; за жалост обаче възпитанието и културата ни правят напълно слепи към всички послания. Казвам именно „слепи“, защото думата буквално ни се натрапва и езиковите формулировки я допускат при подобно лишаване от информация. Тази дума се връзва с прастария обичай да не обръщаме внимание на останалите сетива заради „върховната си зрителност“.

Тук няма да се разпростра върху ролята на миризмите при избора на сексуален партньор. Ще развия темата, ала засега ще си послужи с два удивителни примера за този тип комуникация в животинския свят. Примерите действително са интересни, но са само за да усетите как се развиват нещата при други видове.

Те са за предпочитане пред всяко друго позоваване и ще позволят с лекота да достигнем до заключения, като открием остатъците от онова, което ни оприличава на тези животни, които никога не са се стеснявали от обонянието си.

Вълшебното ухание на копринарката

Женската на този тип пеперуди, добре познати на специалистите, е способна да изпуска феромона бомбикол, който е със съвсем проста химически молекула и не привлича никой друг вид насекоми, живеещи на същата територия. Човекът дори не го усеща при обичайната му концентрация. Този незначителен секрет се разпръсква в атмосферата и кара да потръпват всички мъжки копринарки на разстояние няколко километра. Когато самецът долови мириса послание, при него се наблюдава същински „неистов мускулен порив“, издаващ силното му смущение. От този миг единствената му цел ще бъде да се насочи по въздушното течение, донесло посланието. Летенето

срещу слаб въздушен поток може да ни се стори лесно за една пеперуда, но всъщност това е постижение, напомнящо до голяма степен поведението на съомговата пъстърва, добре позната тлъста риба, която губи в битките срещу течението значителна част от теглото си.

Характерно за тази реакция е, че устременият срещу вятъра самец изобщо не е видял излъчващата феромона женска. Той не знае изобщо какво го кара да се преборва със стихииите. Дори не знае, че очарованието е едно химическо послание. Лети със сетни сили, вдъхновен от все по-отчетливия мирис на бомбикола, чиято концентрация се увеличава при доближаването на излъчващата го женска.

Впрочем той никога не е единственият, обсебен от вълшебното ухание. Колкото и далечен да е призивът, мъжкарите прииждат, без дори да осъзнаят какво ги очаква.

Пеперудите нямат късмета да притежават съзнание, ала дори да го притежаваха, вероятно нямаше да знаят защо и накъде са се спуснали тъй бясно.

Нека обаче да направим опит и да им припишем за миг способността ни за високопарни разсъждения. Тогава не би им било трудно да измислят отлични причини за тази непреодолима необходимост от физически усилия. Значителен брой измежду самците биха споменали необходимостта да се спортува, други биха споменали за пътешествия и открития. Най-сетне уверен съм, че немалко без свян биха се позовали на напълно лишената от смисъл концепция за „нуждата от раздвижване“.

Позволих си без преход да премина от пеперудата към човека, защото отказът ни да приемем подобни послания, както и други, също тъй естествени, ни подтиква да изобретяваме рационални лъжи и алибита, които рухват като къщички от карти за игра и стават смешни, опознаем ли простичката и прозаична истина.

В края на своето пътуване нашата пеперудка самец, въобразявайки си, че се стреми нанякъде просто ей така, ще достигне целта си.

Там заедно със стотици други самци ще открие женската, която само посредством миризмата си, пренесена от ветровете, му е осигурила природен стимулатор за нагон, присъщ на всички видове. За него обаче, ако дори за миг притежаваше способността да разсъждава, която му приписахме, това би било просто забележителна случайност или невероятно съвпадение.

Оттук съдим, че споменавайки за предопределеност на срещата, за предчувствия или за други глупотевини, на които сме се наслушали от собствения ни вид, следва да извървим само една стъпка – аз обаче прекалено харесвам белите пеперудки, за да им вменявам нашите заблуждения.

„Изчислено е, че ако една-единствена самка от този вид пеперуди излъчи отведнъж всичкия си бомбикол, теоретично би могла веднага да привлече над един милиард самци.“

Разбира се, това не се случва, защото видът бързо би изчезнал, превръщайки се в жертва на прекомерната активност на мъжките екземпляри.

